

Tornar a néixer

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

Aquest diumenge 11 de febrer compleixo 18 anys, arribo a la majoria d'edat. Bé, biològicament entinc uns quants més però vull dir que fa 18 anys vaig tornar a néixer. Tenia gairebé 26 anys. Sortia d'una entrevista de feina i em dirigia de nou cap a casa amb la meva moto. Era un fred però assolellat dia de febrer. Circulava tranquil·lament quan de sobte una persona que conduïa un cotxe per un carrer perpendicular al que jo circulava, es va saltar un senyal d'Stop. Jo estava a poca distància i ja gairebé no vaig tenir temps de frenar. En aquell instants vaig pensar que això de la vida s'acabava. Vaig pensar que no me'n sortiria. És la única vegada en la meua vida que veia la mort cara a cara... i espero estigui molts anys en tornar-me-la a creuar. En dècimes de segon, la meua moto s'incrustava en la porta de la conductora i jo sortia volant per damunt del cotxe, aproximadament 11 metres segons l'atestat que va fer la policia. Al caure al terra vaig anar rodolant encara uns metres més. Recordo perfectament que mentre donava voltes pensava... ¡Estic viu! ¡Estic viu! No sabia quin mal tenia, però al menys em trobava viu. Quan vaig parar de rodolar, em vaig aixecar ja que tenia por d'haver-me quedat paralític, ja que l'impacte havia estat molt fort. Vaig fer un parell de passes i vaig comprovar que podia caminar. Va ser

una gran alegria. Em vaig deixar caure i vaig estar tombat fins que va començar a arribar gent, la policia i l'ambulància. El personal sanitari em va immobilitzar i em va traslladar a l'hospital. Recordo que no parava de preguntar si tenia alguna lesió greu. Però no em contestaven. A l'arribar a l'hospital vaig poder comprovar que em trobava bé (suposo per l'efecte analgèsic de la gran quantitat d'adrenalina que havia segregat). A més, vaig veure que podia moure totes les extremitats i vaig pensar que no seria res greu. Però va venir la infermera i em va dir que fes pipi en una ampolla preparada a tal efecte. I quan vaig procedir, tot el pipi era de color vermell. Vaig veure la cara del personal mèdic i em vaig espantar molt. Em van portar ràpidament

**Fa 18 anys vaig tornar a néixer.
Malauradament, molts cops
necessitem que la vida ens
doni una gran bufetada per
valorar el que tenim**

a fer radiografies i ecografies. Sospitaven pogués tenir una hemorràgia interna i que la meua vida estés en perill. I aquí si vaig tenir por, molta por, pànic diria. Minuts després el metge em deia el diagnòstic: 9 costelles trencades a més del peu i la mà. I un gran hematoma per tot el lateral esquerra del meu cos. Però em va dir que no era greu, que els òrgans estaven bé i que no hi havia hemorràgia. Aquell moment va ser un dels més feliços de la meua vida. Quan ho has vist tot molt negre, el color gris et sembla realment extraordinari. Vaig estar una setmana a l'hospital i un mes a casa. Però em vaig recuperar perfectament. Fa 18 anys vaig tornar a néixer i volia celebrar aquesta majoria d'edat. Malauradament molts cops necessitem que la vida ens doni una gran bufetada per valorar el que tenim. De vegades la vida és dura, però paga la pena viure-la. Hi ha una dita que diu que els 2 dies més importants de la teua vida són el dia que neixes i el dia que descobreixes per a què has nascut. Jo n'afegeixo un tercer; el dia que tornes a néixer, el dia que estàs a prop de marxar i et quedes. El dia en que de veritat valores el que tens. El dia que decideixes viure una vida plena. El dia que entens que, al final, no importa tant quants anys de vida et queden sinó quanta vida tenen els teus anys.